

vejen indrettet på at kunne klare de her opgaver, hvorimod mange andre måske ikke lige nøjagtig er stærke nok til at kunne stå imod. Så her er i hvert fald et område, hvor vi i Fremskridtspartiet er helt enige med forslagsstillerne.

Det andet område, vi er enige med forslagsstillerne i, er erstatningernes størrelser. Det er jo nærmest latterligt, hvad man får i erstatning, når man har en arbejdsskade. Det er så små beløb, så hvis man ikke har tålmodighed til at vente et par år på en venteliste i det offentlige sygehussystem, men vælger at gå på et privat-hospital, ja, så er erstatningen ikke engang stor nok til, at man kan betale for en operation dér. De erstatninger, der udbetales, er ganske enkelt for lave, og derfor er vi også enige i, at de bør være væsentlig højere.

Der, hvor vandene skiller i forhold til SF, er mere i forhold til de arbejdsskader, hvor man kan sige, at det er en langvarig påvirkning af personen, der medfører, at man på et eller andet tidspunkt får en arbejdsskade. Her er vi ikke enige i, at det skal medføre, at man får en arbejdsskadeserstatning.

Alle må tage ansvar for deres eget liv, alle må gøre op med sig selv, inden man starter på et arbejde, om det er noget, man kan holde til, om det er noget, man kan klare. Man må undervejs i forløbet, mens man er beskæftiget, gøre op med sig selv: Er det her noget, jeg kan blive ved med, eller var det måske en idé at skifte over til et andet arbejde, måske inden for samme virksomhed, eller at få noget mere varieret arbejde?

Det bør man gøre op med sig selv og ikke bare bevidstløst knokle løs med hovedet under armen i 20-25 år for så at konstatere, at man er nedslidt. Det er ikke hensigtsmæssigt. Man bør i højere grad tage ansvaret for sig selv. Her taler vi om træk og skub, erhvervs sygdomme.

Det gælder for så vidt også, når vi går ind og taler om forventeligheden. Kunne man forvente, at den skade ville opstå? Jeg er enig med forslagsstillerne i, at hvis det er en pludselig opstået skade, skal den give erstatning, også selv om det var forventeligt, at det ville ske. Men hvis det er en situation, hvor man kan sige, at ethvert menneske, der arbejder 35 år i den her branche, vil blive nedslidt, så mener jeg ikke, det automatisk skal være sådan, at man kan få en arbejdsskadeserstatning.

Men forventeligheden kan man jo godt diskutere. Andre ordførere har også været inde på

det. Er det forventeligt for en hjemmehjælper, for en sygeplejerske, for en handicapmedhjælper eller andre sundhedspersoner, at man pludselig skal gribe en patient, der falder? Ja, det kan man godt sige er forventeligt, men det er dog ikke en del af ens arbejde. Det er jo ikke sådan, at det står i arbejdsbeskrivelsen, at det er det, man skal udføre: gribe patienter, når de falder. Det skal de selvfølgelig gøre, men dér mener jeg nok, man kan diskutere forventeligheden i det, for det er jo ikke en del af det, om jeg så må sige, normale arbejde. Hvis der er en patient, der falder, og man må gribe ud og tage ved og får en rygskada, er det min klare overbevisning, at så bør det selvfølgelig også give en erstatning.

I forhold til de pludselige skader er vi helt enige i, at der bør strammes op, og det bør være nemmere at få en arbejdsskadeserstatning, og med hensyn til erstatningernes størrelse mener vi også, de skal være større. Men den mere langsigtede påvirkning af legemet er vi ikke enige med forslagsstillerne i automatisk skal føre til en arbejdsskadeserstatning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så vil jeg godt tage udgangspunkt i hr. Tom Behnkes eget liv. Hr. Tom Behnke er jo i sit private liv politimand. Den 19. maj 1992 godkendte Erhvervs sygdomsudvalget en politimands psykiske lidelse, fordi han over en længere årrække havde været udsat for værtshusslagsmål og flasker i hovedet og en brandbombe på den politistation, han sad og passede på, alle de dér små og store ting, som en politibetjent bliver udsat for gennem sit liv. På et tidspunkt kunne han ikke klare det længere, og det endte med, at han måtte forlade tjenesten. Mener hr. Tom Behnke, at den pågældende politibetjent ikke skulle have haft erstatning? Ja eller nej?

Til orientering skal jeg så i øvrigt oplyse, at det her var i 1992, og jeg er 110 pct. sikker på, at hvis den sag var blevet forelagt i dag i Erhvervs sygdomsudvalget, havde det været en blank afvisning, for som hr. Tom Behnke siger, kunne han jo have forventet det.

Men mener hr. Tom Behnke, at den her længere tids psykiske påvirkning af en politibetjent ikke skal kunne give en arbejdsskadeserstatning, når man mister sin arbejdsevne?